

actualitatea literară

nr. 5, anul II

februarie 2011

Revistă a Unirii Scriitorilor din România

www.ziarulactualitatea.ro/al

■ Alex ȘTEFĂNESCU:
**Sindicatul
succesului**

■ poezie:
Paul Aretzu
Ionuț Caragea
Geo Galetaru
Daniel Lăcătuș
Marian Dragomir
Sorin Voinea

■ Nicolae SILADE:
**sonetul
lunii**

■ Editorial
**La ce bun
filosofia ?**

Iarina Copuzara

■ Cronica literară
de
Constantin BUICIUC

■ proză:
Maria Nițu
Nicolae Toma
Dan Predescu

**Mircea Cărtărescu,
de la *Totul*
la *nimic***

■ meridiane:
**Afinități poetice
în spații germane**

Ionuț Caragea

Colocataire avec Satan

înconjurat de libertate
iubești nespun jungla omului contemporan
inflație de sentimente trupuri abrutizate
colocataire avec Satan

drogurile se legalizează
filmele porno se recomandă curioșilor
copii lăsați în creșe la mai puțin de un an
sacrificiul de Paște, un gest inuman
colocataire avec Satan

il faut toujours vivre sans avoir des réticences
il faut mélanger le plaisir avec l'abondance
biblia carte sfântă se reciclează
trăim după legea zeului ban
colocataire avec Satan

trupurile noastre case de toleranță
Dumnezeu scârbit de tot ce se-ntâmplă
închide ochii cerșește la colț de stradă un ban
dragostea ni se pare corvoadă
vinde-ți sufletul munca este în van
colocataire avec Satan

Îngeri mincinoși

au murit cuvintele
hoituri stau întinse la marginea drumului
ploaie sufletul resemnat așteaptă finalul
viața își leapădă karma
ca o piele de șarpe
să crezi în metamorfoze să crezi adevăruri
spuse de dragul minciunii

să fii cu totul alt om pe jumătate străin
pe jumătate de pe altă planetă
să huruie ceva în tine ca o moară stricată
inima să-și achite nota de plată și cine semnează
umbra și-e martor și cine semnează
să vină îngerii de vată de zahăr
să vină îngerii de zăpadă
să vină îngerii pur sânge diluat
în agheasmă

Îngeri cu maturizare forțată

până la urmă
tot la aceleași compromisuri ajungem
îngeri cu maturizare forțată
rătăcind prin lumi virtuale
în căutarea unui dram de tandrețe
fericirea o lacrimă
prohibită de zei

gesturi mecanice
impozit pe cuvinte spuse din inimă
chirie pentru lumea pe care-o ducem în spate
nu mai contează nimic
doar legea și ordinea
chiar dacă sufletul nostru venetic
cerșește în haosul cărnii

ne ascundem speriați
visăm cu deșteptătorul la tâmplă
jurnal personal cu tristeți și angoase

până la urmă...

Lumea tenebrelor

Tenebrele
Marea problemă a acestei planete
O lume invizibilă
Care se mișcă impredecibil și constant
În jurul nostru
Este blestemul unei generații
Menită să închidă porți
Tenebre încăpățănate să tragă cu dinții
De copilul din noi
De bărbatul copil de femeie copil
De îngerul care comite adulter
Suntem studiul continuu
Al disecției pe propriul creier
Sub protecția unei iubiri iluzorii
Avem un discipol în fiecare dintre noi
Eul raportat la celălalt Eu
Mergând pe firul fragil dintre viața închipuită
Și viața pe care-o visăm infinită
Un destin între credință și negarea totală
Dumnezeu un pretext al existenței
Tenebrele o manifestare directă
A urii de a nu ști cine suntem

Cu gura flămândă de viață mai aștept doar moartea

Număr bubuiturile
ce răsună ca o simfonie a furtunii
greșesc din nou socotelile
până s-o iau de la capăt
mă întreb dacă războaiele
trebuie să înceapă dimineața
sau seara
buza neagră a gropii scoate fum
pământul se rupe sub mine
se aruncă spre cer
ca o parașută ridicată de vânt
cu gura flămândă de viață
mai aștept doar moartea

Tăcerea mai are ceva de spus

Pereții parcă dispăruseră din fața ei,
trezită într-o lume ireală încerca să
realizeze unde se află,
în miezul unei mări tulburi, bântuită de
cea mai cumplită furtună,
sau pe-o limbă de pământ biciuită de
trăsnete asurzitoare?
Globuri de foc se repezeau haotic de
pretutindeni,
se ciocneau, se striveau între ele.
Sparse câteva fiole de morfină și le înghiți

în ultima vreme se gândea din ce în ce
mai mult la sinucidere,
se hrănea cu imaginația, trăia cumva între
hotarul dintre paradis și iad

În noaptea aceea l-a visat. Visa că fac

suferințe

suferință peste coarda de pian
interval detașat de sol
anină ielege
evocare albă de mireasmă

melancolia sub dealul de sinapse
pasiunea este nota din cetate

ecoul inimii e mut

călătorie

velier cu pânzele de marea
furtună peste cord
oamenii cu spasme efemere
accidente vasculare
portul stă la subsoară
visare

eu

răzvrătire în confesiunea oglinzii
boare a odei scrise pe splinta genei
dement cu falangele în cruci
spân de stihuri vorbitor

liră peste voci de iarnă

Daniel Lăcătuș

dragoste. Îi vedea fața apropiindu-se de
obrazul ei, ochii verzi ca iarba,
sfredelindu-i pe ai ei, buzele se
contopeau, devenind una singură.
Când se trezi o durea tot corpul, de parcă
ar fi făcut dragoste toată seara. Își duse
mâna la buze simțind parcă urma
săruturilor

Cu toate acestea își dorea moartea, o
chema, o invocă în nopțile lungi în care
se trezea țipând transpirată ca o fântână
arteziană.

A avut în mai multe rânduri gândul
sinuciderii, însă nu se considera încă
pregătită pentru o nuntă în cer

Ochii tăi

În ochii tăi
liniște ca-n cimitir
Întregul univers
devine o singură persoană
Obosit de-atâta lene
ceasul are limbile crăpate
În fața durerii
cuvintele pălesc

Simfonie a speranței

La câteva luni după despărțire
când rănilor încercau să se vindece
am simțit tâmpile zvâcnindu-mi
la văzul unui afiș
luna se rostogolea înaintea mea
în serpentine
tocmai când treceam printr-un purgatoriu
al uitării de sine
pe o coală albă imensă
sta scrisă o invitație la teatrul dramatic
premiera piesei "O simfonie a speranței"

Oricine ar fi intrat în salon
îi analiza atent fizionomia
Zăcea într-un pat lângă fereastră-
pentru el începuse să devină o
preocupare
din a urmări
închiderea și deschiderea ușii
Știa cum să extragă din viața monotonă
de spital orice crâmpeli de variație

și era mulțumit urmărind continuu
mișcarea ușii

Mă așez lângă ea
fără să o ating
prospețimea unor vânătași
de pe sân
fața ridată după somnul
fără vise
din acea seară trădează
o tristețe sexuală
în ochii ei
mă privește scurt și-și reia
călătoria spre moarte

Aud tropotele cailor
și scâncetul armelor-
peste toate
plânge glasul ciocârliei

Ce simplu e să mori

Auzisem un zgomot
în curtea spitalului
ca tălăzuirea unei mări agitate
li-ber-ta-te! li-ber-ta-te!
mă întrebam dacă nu cumva visez
jos dictatorul! jos tirania!
pâine pentru copii!
o revărsare
ca un torent ieșit din matcă
pe trotuar mai multe numere
din Drumul Socialismului și Scânteia
arse parțial
în Piața Universității
se trăgea ca-n filmele cu Rambo
a fost poate
cea mai lungă noapte
din viața mea
tată să nu tragi în oameni

Amorsă de vise

Îi sărut mâna
ca și cum ar fi chipul ei.
Sub pielea tâmpelor
calma curgere a sângelui
încetinit de somn.
Mă-ncumet s-o privesc în ochi-
această femeie
e o amorsă de vise

Marian DRAGOMIR

Trăitor din 14 decembrie 1980. Scrijeliri
recente prin reviste locale. Prezent în
lumea mare a cărții cu: **Paradigma
comunicării verbale la adolescenți,
Editura Sfântul Ierarh Nicolae, București,
2010; Stihuri pentru viața mare, Editura
Sfântul Ierarh Nicolae, București, 2010;
Teatrul Absurdului și opera lui Eugene
Ionesco, Editura Semănătorul, 2010.**

bloc prozaic peste versuri și prostii
execuție sub soarele de miere

lupii urlă peste creștet
viața este mută în infern
izbește malul germinal
inima

înalțare

țărul plutește între ochi
imagea se ascunde gândurilor
abatele suflă în flăcări
zboară orb și privește în soare

privirea pironită
pupilele întoarse privesc
nu găsesc rațiunea zării
ochii - nimic fascinant

privesc stelele în unghi
în mine ele se simt
miracol din neant
scris rupt din mine

noaptea arde focuri și viață
moartea pășește etern
ochii vadă garnizoană
drumul este un mister

Cristina Franțescu

Influente

Iubește-mă,
nu mă zidi în amintiri morbide,
Eros împătimit al Hadesului,
îmi dăruiești agale
împletiri de vise zădărnice,
închidere de sine
îmbrățișarea ta îmi pare,
Tumult de gândiri
ce se-nfiltrează în vine
Să nască o sferă de simțiri roinde.
Sfioasă inima-mi pulsează ocară.
La ordinul clar al vocii sordide,
Pălește smerită enigma iubirii
Căci totem demonic în schimb se arată.

